

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 23.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KONFIRMÁCIÓ

Énekek: 264,1-3; 370,1; 434

Alapige: 1Sám 7,1-6

Imádkozzunk!

Ahogy az énekben is énekeltük, szeretnénk vallani a te hatalmas nevedet, mennyei Atyánk, mennyet és földet teremtő Istenünk, aki mindent oly szépen alkottál, és mind a mai napig fenntartod és igazgatod. Szeretnénk áldani téged teljes szívünkéből és teljes lelkünkéből. Uram, egyedül te vagy méltó arra, hogy vegyél dicsőséget, hatalmat és áldást, hogy előtted boruljon le mindenki, és a te néped kiváltképpen előtted hódoljon, mint aki nemcsak a világ Teremtőjét ismeri fel benned, hanem az érettünk Jézus Krisztust elküldő, odaajándékozó, megváltásban is üdvösségünket munkáló Urat.

Ezért köszönjük, hogy előtted hódolhatunk, mert valóban mindent oly szépen intéztél, de engedd meg, hogy most ne csak testiekre gondoljunk, hanem elsősorban a lelkiekre. Mindent oly szépen intéztél, amikor a bűnbe esett világnak Szabadítót ígértél, aki majd a kígyó fejére fog taposni, bár őt halálra marja; amikor feltámasztottad a halálból, hogy nekünk életünk legyen, és új életben járhasunk, és boldogan vallhassuk: Jézus él, mi is élünk. Köszönjük, hogy mindent oly szépen intéztél, amikor idekerültek a mi testvéreink a gyülekezetbe; amikor a te Szentlelked munkálta azt a vágyat és azt az akarást, hogy elinduljanak azon az úton, amely a mennybe vezet.

Mi pedig, most hadd erősítsük meg őket, miután ugyanazt vallják, mint amit mi is vallunk. Amit a te néped vall a teremtés óta: az Ószövetség hívői, az Újszövetség apostolai, a reformátorok, hitvalló eleink, a gályarabok, üldözést szenvedett őseink, mi is így valljuk, hogy „Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicső-

KONFIRMÁCIÓ

---

ségére, és nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által meg kellene tartatnunk, mely által üdvözülünk”. Ezért köszönjük neked, Urunk, hogy megerősíthetjük a fiatalokat, felnőtteket. Ma is kérünk téged, hogy egymást hadd tudjuk ezen az úton támogatni, szeretni, inteni, bátorítani, ha kell feddeni, ha kell simogatni, és egymás szemeiből, ha kell, könnyeket törölni!

Kérünk, adj most nekünk igei útravalót, Urunk! Szólalj meg itt közöttünk a te igédből a te beszéded szerint, és kérünk téged, hogy adj nekünk halló szívet és engedelmes lelket, hogy ne csak halljuk, hanem meghalljuk, és legfőképpen megértsük azt, hogy mi a te jó, kedves és tökéletes akaratod! Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom ebben az ünnepi órában a Sámuel 1. könyve 7. fejezetének az első 6 verséből: *És eljövének a Kirjáth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak ládáját, és bevivék Abinádáb házába, mely a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának őrizésére rendelék. És lőn, hogy attól a naptól fogva, a melyen Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő eltelék, tudniillik húsz esztendő. És Izraelnek egész háza síránkozék az Úr után. Sámuel pedig szóla Izrael egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből. Elhányják azért Izrael fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálának. Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izraelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz. Összegyűlének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölének azon a napon, és így szólának ott: Vétkezünk az Úr ellen. És ekképen ítélé Sámuel Izrael fiait Mispában.*

Kedves testvérek, mindig hálás a szívem, amikor Isten elkészíti számunkra az igehirdetés alapigéjét. Nem kell nekünk, lelkipásztoroknak sokat keresgélni, hanem ezt úgy kapjuk, hisszük, onnan felülről a mi drága Urunktól, az ő Szentlelke által és segítségével. Így volt ezt most is, hiszen a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint, pontosan ez a mai napra kijelölt ószövetségi igénk. Ennek egy részletét olvastam fel. Sámuel próféta idejében a filiszteusok leigázták Izraelt, Isten népét. Sanyargatták, javait elvették, és elvitték magukkal a szövetség ládáját is, melyet Isten rendelt elkészíteni. Egy idő után azonban kénytelenek visszaadni Izraelnek, és akkor a Kirjáth-Jeárimbeliek jönnek, és ők viszik el a ládát: „... és felvitték az Úrnak ládáját, és bevivék Abinádáb házába, mely a dombon vala, és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának őrizésére rendelék.” Húsz évig maradt ott a frigyláda.

Elsősorban most arról szeretnék beszélni, hogy mit jelent a mi számunkra a frigyláda! Mit jelent Isten népe számára egy ószövetségi, régi, izraeli tárgy, amely a szövetséget jelentette? Vajon nekünk szükségünk lenne-e erre, ha meg-

lenne, vagy, vajon – tehetnénk fel a kérdést – van-e nekünk ma úgynevezett frigyládánk? A szövetségládájáról a legfontosabb dolog, amit Isten kijelent, a Mózes könyvében olvasható, amikor azt mondja az Úr: onnan beszélek veled.

Tehát, ez azt jelentette, hogy Isten megszólalt ott a frigyláda – úgymond – tetejéről. A láthatatlan, örökkévaló, egyedül igaz Isten beszélt az ő népével, mert a mi Istenünk nem olyan, mint a bálvány istenek, amiket az ember kitalál és készít magának. Azok némák: nincs szájuk és nem tudnak beszélni, de nekünk olyan Istenünk van, aki beszélni akar velünk és szólni akar hozzánk. Éppen ezért nincs már szükség a frigyládra. Erről Jeremiás könyvében olvashatunk, hogy ne is keressük, mert nekünk van egy újszövetségi frigyládánk, amit úgy hívunk, hogy Biblia! Isten azt mondja, hogy a Szentíráson, a Biblián keresztül akar beszélni velünk, és szólni akar hozzánk.

Szeretném most ráirányítani a figyelmeteket, testvéreim, a frigyládáról a Szentírásra! Nekünk, reformátusoknak, mindig is nagy tekintély volt a Szentírás, a Biblia. Ezt a mi hitvalló őseink kutatták, magyarázták, értelmezték, keresték az összefüggéseket, és konfirmációra készülő testvéreinkkel, fiatalokkal és felnőttekkel is a Biblia igazságait tanulmányoztuk azért, mert tudjuk, hogy a mi Istenünk a Biblián keresztül, a Szentírás ígésén keresztül szól hozzánk, ezért fontos a számunkra.

Hadd buzdítsalak titeket, kedves konfirmáló testvérek, meg az itt levő gyülekezetet is, hogy lelki életünk meghatározója mindig az, hogy hogyan viszonyulunk a Bibliához! Nem az a kérdés, hogy milyen vallású valaki. Sokan szeretnének a vallás mögé bújni, hogy őt hova keresztelték, hova vitték gyermekkorban, hova járt hittanra. Ez nem lényeges az üdvösség szempontjából. Az üdvösség szempontjából az a lényeges, hogy a Bibliából felragyog-e nekünk a Biblia Krisztusa, a Biblia Ura, Jézus Krisztus! Ezért, lelki életünk hevenységének ez a fokmérője, hogy milyen a kapcsolatom a Bibliával. Vajon vágyakozom-e az Isten ígéje után? Vajon megelégit-e az Isten ígéje? Vajon mondom-e azt, amit a kis gyermek Sámuel mondott, hogy „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”

Olyan öröm számomra, amikor egy-egy családhoz ellátogatok, és ott van kinyitva a Biblia az asztalon! És még jobban örülök, ha a napi igénél van nyitva, és nem azért tették oda, mert tudták, hogy megyek! Ha a család azt mondja, hogy „van Bibliánk”, de nagyon kell keresni, hogy hol is van, az már mindig gyanús! Nálatok hol van a Biblia? Amikor a frigyládát bevitték Abinádáb házába, ott volt húsz esztendeig. Hadd kérdezze meg tőletek az Úr, kedves testvérek, hogy nálatok hol van a Biblia? A ti számotokra mit jelent a Szentírás?

Hadd mondjam nektek, kedves konfirmandusok, akiknek talán még nincs olyan nagy rálátásotok az egyházi életre, hogy abban a helyzetben vagytok itt Pasaréten, egy olyan gyülekezetbe kerültetek, ahol a Biblia még mindig tekintély! Egy nyugati teológust nagyon sokan majmoltak. Nagy neve volt, nem a mi köreinkben, hanem más körökben, az egyházban. Ő azt hirdette, hogy a Bibliát mitológiátlanítani kellene, vagyis a Bibliát meg kellene szabadítani a meséktől, meg a mitologikus elemektől. Mi ebben a gyülekezetben a Bibliát szó szerint, betű szerint, Istentől származónak tartjuk és tekintjük, mert meg van írva: „A tel-

KONFIRMÁCIÓ

---

jes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Egy lelkipásztor mesélte el, hogy az 1940-es vagy 1930-as években a szomszéd család elkérte tőlük a nagy családi Bibliát. Az édesanyja nagyon megörült, hogy Bibliát kérnek, nem csak lisztet, nem csak zsírt, nem csak egy kis cukrot, és mindig hosszabbították a kölcsönzési időt, hogy hadd maradjon még egy kicsit! A család örült: jó, mi nem olvassuk addig, mi már kiolvastuk háromszor, hadd olvassák a Bibliát! De aztán egy idő után azt mondták: most már csak adják vissza azt a Bibliát, mi is szeretnénk olvasni! S a szomszéd család azt mondta: de kár, most el fog dőlni a szekrény! Hát kiderült, hogy a szekrénynek kitört az egyik lába, és a Biblia pont akkora volt, mint a szekrényláb. Azt használták a szekrény lába helyett, hogy tartsa a szekrényt.

Mi tehát a Biblia? Mi számunkra az Isten ígéje? Boldog az a ház, ahol ott van a Biblia, ahol ki van nyitva az ige, ahol olvassák a Bibliát, ahol a gyermekeknek ezt olvassák! Ahol a gyermekek nem mással vannak elfoglalva, hanem a család oda tud gyűlni! Én kívánom, hogy legyen ilyen családok majd nektek is, ahol odagyűjtitek a gyermekeiteket, és olvassátok nekik az ígét! Nem meséltek a Bibliából, hanem az élő Istennek az élő beszédét, amely ható, amely megváltoztatja az életet, azt mondjátok el, Isten ígését!

Ha most ezen az istentiszteleten valakinek felébred a vágy a szívében, hogy ő szeretné olvasni a Bibliát, azt sajnos nem tudunk mindenkinek adni, de a kijáratokhoz tettem sok Bibliaolvasó Kalauzt, amit ingyen el lehet vinni a kedves, itt lévő gyülekezeti tagoknak is! Minden napra van benne egy szelet a Bibliából, mert „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, amely Istennek szájából származik.” Vigyétek el, aki azt akarja, hogy a szívében, az otthonában, az életében, a munkájában, a betegségében, a gyászában, a tanácstalanságában, a kiégett voltában ott az Isten ígéje!

A következő üzenete az ígének legyen az, hogy eltelt egy jó idő Izrael népe életében, amikor a nép elkezdett siránkozni az Úr után. Azt olvassuk az ígében: eltelt húsz esztendő, „És Izráelnek egész háza siránkozék az Úr után”. Micsoda áldott idő volt az! Micsoda áldott idő azt megélni, amikor egy nép elkezd az Úr után siránkozni, mert siránkozni lehet az infláció miatt, a járványügyi óvintézkedések miatt vagy az útlezárások miatt. De akkor jön a felüdülés ideje az Úrnak színétől, amikor egy nép elkezd az Úr után siránkozni!

Vannak itt idősebbek, akik megélték azt az időt, amikor ez a magyar nép is egy kicsit elkezdett az Úr után siránkozni. Ma olyan idő van, mikor a népünk nem az Úr után siránkozik. Ha ez a magyar nép az Úr után siránkozna, akkor vasárnap reggel már itt az utakon nem lehetne közlekedni, mert az utak tele lennének azokkal, akik mennek az Úr házába! Akik azt mondják a zsoltárral: gyertek, menjünk fel az Úr házába! Sajnos ez a mi magyar népünk most nem siránkozik az Úr után!

Adjon Isten nektek olyan vágyat, akár most vagy később, amikor elkezdtek az Úr után siránkozni! Nem tudom, hogy az életetekben mennyi idő telt már

el? Nem kellene az Úr után siránkozni? Nem kellene az Úr után vágyódni, mint a zsoltáríró, aki azt mondja: mint a szarvas a folyóvízre, úgy vágyik az én szívem tehozád, óh, Isten? Miért siránkoztak az Úr után? Azért, mert elvesztették az Urat; mert elhagyták; mert elfordultak tőle.

Igen, sok mindent elérhettek, kedves fiatalok és felnőttek is! Tudást, sikert, pénzt, javakat, de ha az Úr nincs veletek, halálos szegények maradtok! Egyszer valakit látogattam a klinikán műtét előtt. Nehéz műtétje volt a fiatal kora ellenére, és sose felejttem el, azt mondta nekem könnyes szemmel: tiszteletes úr, most jutott eszembe a konfirmációra kapott ígém! Eltelt húsz esztendő, és amikor tolták be a műtőbe, azt mondta: most jutott eszembe a konfirmációs ígém! Pál apostol azt írja a korinthusiaknak: eszetekbe juttatom az evangéliumot.

Drága testvéreim, soha ne felejtsetek el, hogy mit tanultatok! Ne felejtsetek el, hogy ki a mi Istenünk! Ne felejtsetek el, hogy Jézus Krisztusban hogyan hajolt alá hozzánk, hogy megváltson minket, és tisztítson magának kiváltképpen való népet, jó cselekedetre igyekezőt! Igen, testvérek, siránkozzatok az Úr után! Legyen fontos a számotokra az Úrral való élő közösség!

A harmadik üzenete legyen az ígének az, hogy személyes életetek szentelődjen meg a Krisztusban! Azt mondja Sámuel a népnek: „Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot (...) és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből.” A szerelem, a szex, a termékenység istennője volt. Azt mondja Sámuel: „ha ti elhányjátok az idegen isteneket”; mert nekünk olyan Istenünk van, aki nem osztja meg mással a trónt! Nem osztja meg idegen istenekkel, bálványokkal a trónt! Akkor visszavonul, elmegy, és otthagy bálványaiddal együtt, akik nem tudnak rajtad segíteni, és nem tudnak megszabadítani.

Ezért, ne felejtsetek el, hogy a személyes lelki életünk megszentelődése a naponkénti megtérés! Reformátor eleink így hirdették: naponként odatérni az Úrhoz! Az életünket igazítsuk mindig Krisztushoz! Kérlek titeket, ne igazítsátok az életeteket máshoz! Lehet a világhoz, a divathoz, a korszellemhez is igazítani; ma sokan azt nézik, mit csinál a másik. De ti Krisztushoz igazodjatok! Ezen a mai alkalmon Krisztus bejelenti az igényét a ti életetekre. Azt mondja: kövess engem!

Amikor Jézus odamegy emberekhez, megáll Máté, a vámszedő asztala mellett, és azt mondja nekik, hogy „kövess engem”! Vagy Zákeusnak: „hamar szállj alá, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.” Legyen ez a mai alkalom, amikor Jézus bejelenti az igényét: én igényt tartok a te életedre! Én szeretnék a te Urad lenni! Én szeretnék a te Megváltód lenni! Én szeretnék a te Megtartód lenni, hogy boldogul élhess és boldogul halhass meg!

Református hitvallásunknak ez az első kérdése: mi a te vigasztalásod életedben és halálodban? Olyan jól tették fel a reformátorok a kérdést, mert nekünk olyan vigasz kell, ami a halálban is vigasz. Olyat találunk, ami az életben vigasz, a hobbiban, a szórakozásban, a kedvteléseiben. De talál-sz-e olyat, ami a halálban is vigasz? Ami a halálban is megmarad, és amin nincs hatalma a halálnak? Tudjátok a feleletet: Az, hogy „Jézus Krisztus tulajdona vagyok, mert az

KONFIRMÁCIÓ

ő drága vérével megvett engem”. Boldog, aki ezt tudja! Akár a konfirmandusok között ül, akár úgy konfirmál, hogy ott ül a gyülekezet soraiban, vagy online hallgatja az istentiszteletet!

Vajon ki tudod-e mondani, hogy „Jézus Krisztusé vagyok”, de azért, mert „ő az ő drága vérével engem megvett”? Mindegy, hogy hol kereszteltek! Ha valakit csecsemőkorban megkereszteltek, azt szokták mondani, hogy most már nem lesz pogány. Volt egy kedves, nagy evangelizátor a múlt században, aki megjárta Szibériában Sztálin börtönét is a hitéért, aki azt mondta: de, csak most már református pogány, vagy katolikus pogány, vagy baptista pogány, vagy evangélikus pogány lesz! Viszont amikor elmondja, hogy „én Jézus Krisztusé vagyok”, attól kezdve hívő lesz, az Úré lesz!

Ha te elmondod: Jézus Krisztus engem megváltott, vérével megmosott, nekem örök életet és üdvösséget adott, és „ez az élet az ő Fiában van” – mondja János apostol, akkor te konfirmálsz! Akkor a testvérünk vagy, és veled is vállaljuk az úrvacsorai közösséget azokkal a testvéreinkkel együtt, akik most ezt elmondják: igen, Jézus Krisztusban van a váltság. Egyedül az ő halálába vetett hit által igazulunk meg, ingyen, Isten kegyelméből.

A negyedik üzenete legyen az igének, amikor azt mondja Sámuel: „Gyűjtésétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz.” Érdekes, hogy nem Abinádáb házába gyűlnek össze, ahol a frigyláda van, hanem Mispába gyűlnek össze. És mit mondott Sámuel? Azt, hogy „gyűljetek össze!” Azért, testvérek, mert aki Jézus Krisztusé, és aki az Úrhoz tért, az a gyülekezetet fogja keresni. Az a gyülekezetben fog élni, ott fog táplálkozni, ott fog növekedni. A gyülekezetben fog szolgálni, mert azt mondja az ige: szolgáljatok teljes szívetekkel az Úrnak! Ezért szoktam azt mondani, hogy aki nem vállalja a gyülekezeti közösséget, az semmiképpen nem lehet hívő!

Nemrégben Londonban szolgáltam, ahol egy bácsi azt mondta nekem az istentisztelet után: tiszteletes úr, öt órát utaztam ide, most öt órát fogok hazautazni, de ha útközben meghalok, akkor is megérte eljönni! Nem tudom, nektek mennyit kell utazni! Kivétel, ha valaki külföldről jön, de ő külföldön keressen vagy találjon magának evangéliumi, élő hitű, bibliai tekintélyt valló gyülekezetet, olyat, ahol Jézus Krisztust igazán prédikálják – mondták a mi reformátor eleink –, és a kegyességet megkívánják!

Éppen ezért, hadd bízassalak benneteket, hogy legyen számotokra a gyülekezet lelki otthonotokká! Negyvennégy éve konfirmáltam, de visszagondoltam arra a gyülekezetre, ahol felnőttem; ahol konfirmáltam; ahol a fiatalságomat töltöttem; ahol idős bácsikkal és nénikkel összeforrt a szívünk, akik közül az Úrnál van már mindenki; de most is életem egyik legnagyobb értékének tartom a gyülekezetet!

Igen, mert közöttünk van egy olyan szál, egy kapocs, amely máshol nincsen. Ahol a szeretet szálai szövik össze az emberi szíveket, olyan máshol nincsen, csak a gyülekezetben! Ahol számíthatsz a másokra, és ahol a másik számíthat rád. Boldogan valljuk azt: „Mely minket összeköt, Szent a kapocs nagyon. A testvérszívek kapcsa itt, Az égivel rokon.” Ahol örülni lehet az örülőkkel és sírni

a sírókkal, és lehet a másikat bátorítani, ha kell, feddeni, útba igazítani, tanácsolni vagy éppen segíteni!

Kedveseim, minden vasárnap összegyűlünk itt délelőtt nyolc és tíz órakor! Sámuel összegyűjtötte a népet Mispába, mert tudta, hogy e nélkül nem megy! Az olyan lenne, mintha az autóval úgy akarnék közlekedni, hogy töltőállomásra nem megyek, mert megy az a kocsni magától is!

Egyszer egy lelkipásztor tanított meg engem is a következőre, mert a gyülekezetében sokan mondták: ó, tiszteletes úr, megnézek én minden vallási műsort a tévében vagy meghallgatom a rádióban, akármilyen istentisztelet van! Azt mondta a lelkipásztor nagyon bölcsen: kedves, nem az a legnagyobb baj, hogy ezt meghallgatja, hanem az, hogy nincs ott a sajátján! Jusson eszetekbe majd, ha hallgatjátok az úgynevezett vallási műsorokat, amiknek a valláshoz semmi köze, de a hithez még annyi se, a Bibliához még kevesebb! Ne felejtsetek el, hogy közben a sajátodon nem vagy ott! „Gyűjtsétek össze a népet Mispába” – mert szabadságot, áldást, továbbvivő erőt hogyan várnánk, testvérek, hogyha nem gyűlnénk össze, és nem kérnénk a mi hatalmas Urunkat, hogy vezessen?

A „Miatyánk” sorozatban tavaly felhívtam arra a figyelmet, hogy Jézus nem úgy tanított imádkozni, hogy „én Atyám”, hanem úgy hogy „mi Atyánk”! Azért, mert ezt az imádságot se mondhatja még a magányában sem az ember mint egyén, csak mint egy gyülekezetnek a tagja, mint Isten népének a tagja, mint Krisztus egyházának egy élő köve! Legyetek ti magatok is, szeretteim, élő kövek, épüljétek fel lelki házzá, ahol a fundamentum és a szegletkő maga Krisztus! Ezen épül fel az ő egyháza, és nem különféle tanításokon, dogmákon, hanem az érettünk vérére adó, életét odaáldozó, a gólgotai kereszten megmentő, a húsvéti feltámadás csodájában az üdvösségünket megpecsételő Krisztuson! Ennek legyetek ti is élő tagjai most és örökké!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, Jézus Krisztus, szeretnénk magasztalni és áldani téged, megöletett Bárány, Júda oroszlánja, hogy élsz, hogy az Atya jobbján vagy, hogy egyetlen Közbenjárónk vagy, aki a mi ügyünket, nyomorúságunkat és nyomorult voltunkat képviseled az Atya előtt! Köszönjük hálaadással, Úr Jézus, hogy hozzád fordulhatunk, téged dicsőíthetünk, magasztalhatunk, és kérünk, hogy az igéből ragyogj fel nekünk; minden igéből téged lássunk! Segíts a mi utunkon bennünket, hogy téged szolgálhassunk hálából! Nem kényszerből, nem kötelességből, hanem azért, mert egész éltünk sem lesz elég, zengni a te dicséreteket a megváltás drága voltáért, a bennünket hordozó kegyelemért, és azért a célba juttató szándékért, amely elvisz utunk végére, mennyei hazánkba.

Kérünk azért téged, hogy a te igédet írd be a mi szívünkbe, hadd mondjuk a zsoltárossal együtt, hogy „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened”! Kérünk téged, hogy a megszentelődés útján tudjunk haladni, amennyire csak lehetséges, hogy naponta hozzád térjünk, melletted döntsünk, mint akik ismerünk téged és szeretünk!

KONFIRMÁCIÓ

Engedd meg, hogy a gyülekezet közössége legyen lelki otthonunk, ahol ránk is számíthatnak, és mi is számíthatunk másokra! Ahol igaz lesz az ének szava: „Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős; Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz. Tartsunk jól össze hát”, és ne a másikat kritizáljuk, ne a másikat ítéljük! A kevesebb sebet kapott tudja megölelni a több sebet hordozót, mert így vagyunk bizonyosságaid ebben a világban, és így látja meg a világ végre, hogy tanítványid vagyunk.

Kérünk azért téged, hogy tégy bennünket gyermekeiddé, hit által fogadott fiakká, akikben gyönyörködsz, Urunk! Hadd éljünk a te dicsőségedre, hallgass meg, kérünk!

Ámen.

434. ének

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in- du- lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves- sünk ben- ne té- ged;
Fog- jad a ke- zünk, Míg meg- ér- ke- zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végeig, És, ha roska- dozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.